

[Knud Jespersen.]

Hr. Glistrup er altså årsag til, at man nu kan begynde et nyt kapitel, jeg var lige ved at sige i modsætning til det, man ofte talte om tidligere med et rødt kabinet, som jeg ikke synes var særlig rødt. Nu får man et sort kabinet, hvor det til gengæld ser overordentlig mørkt ud.

Jeg skal afstå fra at gratulere med disse historiske redegørelser, man har givet for disse forhandlinger, der har været ført. Jeg finder det bare ejendommeligt, når hr. Glistrup siger, at i de 5 mia kr. besparelser er der, hvis man tager regeringens egne beregninger, 1,2 mia. kr. skatter.

Jeg har forstået det sådan, at hr. Glistrup var modstander af skatter, at det var et skattenægterparti og et parti, der ville jorde skatterne, for nu kunne man ikke længere tåle at leve under dem. Nu går det altså meget godt. Hr. Glistrup foretrækker skatter fremfor et folketingsvalg, foretrækker at være ideologisk leder for venstre fremfor at stå på det grundlag, han tidligere stod på, og så har han den frimodighed at tale om, at alt dette vil føre til social fremgang og trivsel.

Jeg tror, det er rigtigt, at når dette forlig bliver totalt kendt, så er der ikke så mange, der vil stille spørgsmål om, hvad det betyder, for det mærker de næsten automatisk. Og man kan blive rørt, når hr. Glistrup, samtidig med at han går ind for, at man ikke skal røre ved dette rentefradrag indtil 4.000 kr., optræder som parcellusejernes forsvarer; det må i så tilfælde være de store parcellusejeres interesser, der bliver varetaget.

Jeg bed meget mærke i, at hr. Glistrup også fandt, at det var farligt, hvis man fik en sådan beskatning af de værdiskabende virksomheder — sådan lød det. Jeg kan ikke lade være med at tænke på, hvor meget værdi der skabes i de tomme aktieselskaber, der byggedes op, indtil man kunne få en anden skattereform. Hvor meget værdi skabes der omkring den sorte kapital? Jeg tror absolut ikke, der er tale om at sikre noget, der har værdi for vores land, men der er tale om at fastholde værdierne på de fås hænder.

Det er også sagt i debatten, at selv om vi har været længe undervejs og har udført mange manøvrer, er dette her ikke afslut-

ningen, det er begyndelsen. Det er sagt af hr. Glistrup, og det er gentaget ekkoagtigt af hr. Christophersen.

Vi ved altså, at vi nu står ved indledningen af et helt nyt afsnit, hvor man kan vente flere afgifter, nye indgreb, nye forringelser på toppen af det, der ligger i forliget. Og så kan man jo godt holde taler om, at dette ikke vender den tunge ende nedad, og at det ikke rammer beskæftigelsen, men når man har gennemført det, er det ikke for at lave skattefritagelser, i hvert fald ikke for lønmodtagerne, så er det for at stramme forbruget, så er det for at dæmpe efterspørgslen, så er det for at begrænse den disponible købekraft. Jeg har en mistanke om, at landets arbejdere, tjenestemænd og funktionærer meget vel forstår den side af sagen.

En overgang kunne man vurdere om udvalgets flertal repræsenterede et flertal i folketinget. I dag ser det ud til at nedskæringen har flertal i folketinget, og spørgsmålet er så — det kan vi ikke få svar på lige med det samme: tror I da også, at I har flertal i befolkningen? Tror man virkelig, at man bøjer sig for disse manøvrer og slipper væsentlige dele af en indkomst, der i forvejen er så beskeden, at man kun kan opretholde livet ved den? Jeg er bange for, at hvis I har en sådan opfattelse, er det en illusion, der hurtigt vil bryde, jeg er bange for, at dette økonomiske forlig, denne nedskæring, meget hurtigt vil vise sig med forværedede virkninger, og på den baggrund forstår jeg, om der kommer reaktioner over for disse økonomiske indgreb.

Men det, der har været grundlaget for denne mærkelige, eller man skal måske sige naturlige samling til højre, har været frykten for vælgerne. På den ene side holdt man taler om folkestyre og demokrati, på den anden side sagde man: der kan ikke være tale om at diskutere denne sag med vælgerne. Man ville altså umyndiggøre dem, man vil regere. Ja men hvis man har med voksne mennesker at gøre, så ved man, at der kan komme en tid, hvor de ikke vil lade sig umyndiggøre, og hvor de ikke bare vil lade sig regere.

Man kan naturligvis gøre det, at man kan endevende disse forslag, som vi skal tage stilling til ved tredje behandling, og som vi stemmer imod, og finde ud af, at det nok er 3-5 pct. mere, der virker på hele forbruget.